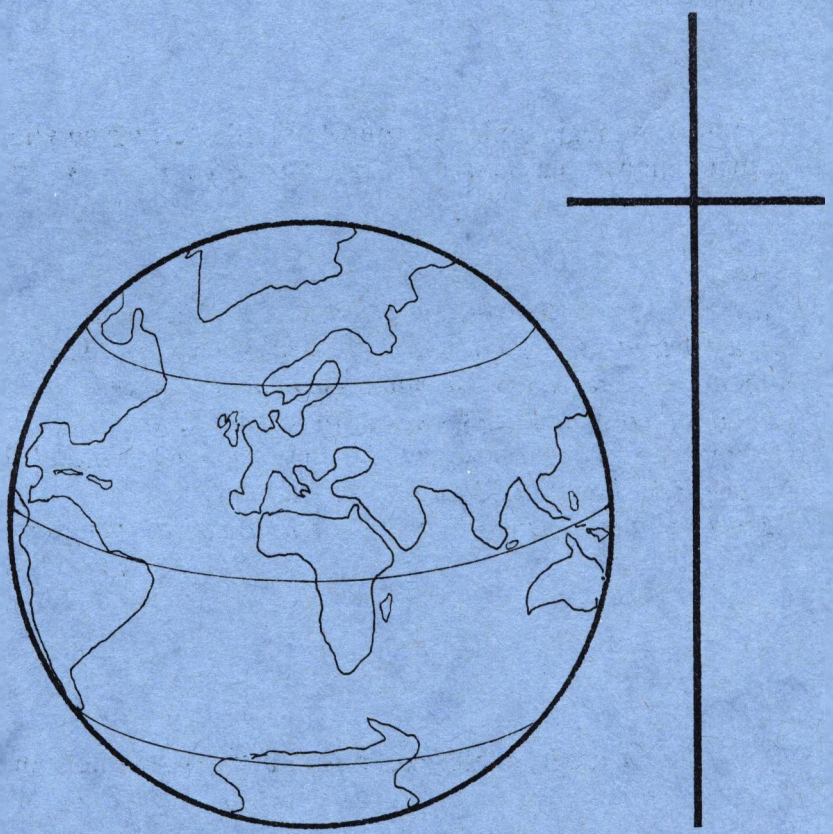
89. 1.

MARANA THA

A SZENTLÉLEKBEN VALÓ MEGÚJULÁS KATOLIKUS LAPJA

A Szent Gellért Egyházi Kiadó kínálatából

Mindszenty József: Hirdettem az igét
Válogatott szentbeszédek és körlevelek 1944 – 1975.

Szent Rita tisztelete
Az imafüzet tizenöt csütörtöki ájtatosságot, kilencedet, és egyéb imákat tartalmaz.
Szent Rita olvasó címünkön megrendelhető.

Új folyóirat is napvilágot látott Szegeden, **Kultúra és Hit** címmel.
A kiadvány „igyekszik az Európában élő összes neves teológust és filozófust megkérdezni, mit értenek hit és kultúra kapcsolatán." Az első számban Suenens bíboros, Lustiger érsek, Congar atya és más neves teológusok válaszait olvashatjuk.

Hamarosan megjelenik a megtérők imafüzete **Legyen világosság!** címmel.
A füzet „helyes használatáról" így ír a szerző, Pajor András atya:

Testvér,
aki e füzetet kezedbe veszed – kérlek – ne olvasd el egyvégtében. Egy-egy oldalát folytasd saját gondolataiddal. Azokkal a szavakkal, amiket nem olvasol, hanem te magad akarsz mondani Istenednek. Akkor is, ha ezek kezdetben nagyon ügyetlen, naiv közléseknek tűnnek számodra.
Azért van ez így, mert nem tudod még fölfogni e közelítések értékét.
Ne szégyelld, ha Isten előtt újra beszélni tanulsz.
Ez is a Szentlélek műve benned, s e néhány szóval istengyermekséged érlelődik.

A megrendeléseket postai úton, utánvéttel teljesítjük.

Címünk: **Szent Gellért Egyházi Kiadó Könyvesboltja**
Szeged, Aradi vértanúk tere 2. 6720

Az olvasó köszöntése

Az utóbbi években egymásután születtek a lelkiségi lapok Amerikában és Európában: New Covenant, Il est vivant, Risuscitó, Erneuerung, Rundbrief, Goodnews stb. Ezekben a lapokban világiak és papok írják meg tapasztalataikat, gondolataikat arról, hogy mit művelt Isten az életükben. Szívet fölemelő élményekről olvashatunk, hogy a Szentlélek hogyan újított meg összeomlott, zsákutcába jutott embereket.

Hétköznapjaink világa tele van erőszakos, megalázó, embertelen információkkal. A Szentlélek munkája napjainkban olyan, mint a sivatagban egy színesen virágzó oázis. Lapunk szeretne ilyen oázis lenni.

Kifejezetten lelkiségi folyóiratról van szó, amibe természetesen beletartozik a családi, szociális, erkölcsi stb. témakör is. Nem akarunk foglalkozni politikával, vitatkozással, vélemények ütköztetésével. Szeretnénk azokra a kérdésekre válaszolni, amelyek a legtöbb kereszténynt foglalkoztatják:

- hogyan éljem meg az evangéliumot a mai világban?
- Hogyan imádkozzak?
- Hogyan szeressek ellenséges környezetben?
- Hogyan maradjak hűséges?
- Milyen szociális feladatot kell végeznem, ha igazán járni akarom Jézus útját? stb.

Ugyanakkor segíteni akarunk a Jézus melletti döntésben is, amely életünk legfontosabb döntése. Lelkesíteni akarunk a keresztény lét szépsége iránt. Hozzá akarunk segíteni minden olvasót az igaz élet öröméhez, a lelki szabadság elnyeréséhez, rá akarunk mutatni Jézus egyedüli igazságára és világ fölötti hatalmára!

Végül kérjük az olvasó jóindulatát! Szerkesztőbizottságunk tagjai nem rendelkeznek sok évi tapasztalattal, ezért valószínű, hogy fogunk hibákat is elkövetni. Hatan vagyunk, három mérnök, egy közgazdász, egy tanítónő és egy pap. Mindennapi elfoglaltságunk mellett Jézus és az olvasó iránti szeretetből végezzük a szerkesztés munkáját. Kérjük az olvasó imáját, hogy fáradozásunk ne legyen hiábavaló, hanem Isten dicsőségére váljék.

1989. szeptember 24. Szent Gellért napján

Tisztelettel a főszerkesztő.

„Mindennek megvan az ideje.

Megvan az ideje annak is, hogy elvetik a magokat, érnek a gyümölcsök, leszedik a gyümölcsöt... Mindennek megvan az ideje. Ma itt van az idő arra, hogy újjászülessünk! Ezekben a napokban a Szűzanya vetni akar. El akarja vetni a magokat a szívekben, a kegyelem magját. De nem abban a földben, ami nincs megművelve. Előbb meg kell művelni a földet.

Mi nagyon jól tudjuk, hogy hogyan kell a földet különféle eszközökkel, gépekkel művelni. De azt hogyan tudjuk meg, hogy a szívünket milyen módon lehet megművelni? A Szűzanya nagyon egyszerűen magyarázta ezt el. – Térjetek meg!

Térjetek meg! – A megtérés nem megy egyik napról a másikra. Az egy út, amelyen folyamatosan járni kell. A megtéréshez vezető út első szakasza az imádság. A Szűzanya azt mondta: imádkozzatok! Imádkozzátok a rózsafűzért napközben! Imádkozzatok együtt!

Mit jelent számodra a rózsafűzér? A Szűzanya azt mondja: a rózsafűzér egy élet – Jézus élete, a Szűzanya élete és az egyház története. Imádság nélkül nem tudom Jézust megismerni.

Legegyszerűbben Szt Pál mondja: A Szentlélek imádkozik bennünk (Róm 8,26). A Szentlélek azt könyörgi bennünk: szeress engem, Atyám! Ha nem tudok imádkozni, nem ismerem az Atyát az én Uramat. Az imádság feltétel, hogy megismerjük Jézust és szeressük Őt. Aki nem imádkozik, az nem ismeri és nem szereti Jézust, és a Szűzanyát sem tudja megismerni.

Sokféle könyvet olvasunk. Nem tudom megérteni az Urat a könyvekből, ha nem imádkozom. A könyvben intellektuális értékek vannak, az intellektus kevés ahhoz, hogy megismerjük Jézust.

Az apostolok nem látták Jézust feltámadása után, nem akartak hinni, elszaladtak. A feltámadás után nem ismerték fel Jézust a szemükkel, a kezükkel, az eszükkel. Jézust nem lehet a szemekkel megismerni, kell hozzá a kegyelem. Aki nem imádkozik, nem kapja meg a kegyelmet. A Szentlélek imádkozik, hogy megismerjük Jézust és hogy szeressük Őt és kövessük tanítását. Azért mondja a Szűzanya azt, hogy imádkozzatok, imádkozzátok minden nap a rózsafűzért. Az életünk olyan, mint a természetben a tavasz... amikor imádkozik az ember, egyre mélyebben ismeri meg Jézust. Ha nem imádkozom, nem tudom követni, nem tudom szeretni Jézust.

Ezért mondja a Szűzanya: Minden nap imádkozzatok!

Zovko atya beszéde a magyar zarándokokhoz, 1989. április Medjugorje.

Dr. Kovács Gábor:

A karizmatikus megújulás rövid bemutatása

Dr. Kovács Gábor előadása a karizmatikus megújulásról 1989. február 4-én tartott konferencián, a Patrona Hungariae Gimnázium dísztermében. A konferencia címe: „Megújulási mozgalmak a magyar egyházban". Jelen voltak a püspöki kar tagjai, valamint Paul Cordes a világiak pápai tanácsának elnökhelyettese, osztrák és olasz újságírók, valamint a mozgalmak képviselői és teológiai tanárok.

Szeminarista koromban a spirituális atyától hallottam egy kis történetet. A kisegér és az elefánt együtt mennek a hídon. Döng, reng a híd az elefánt hatalmas lépései alatt. Tetszik ez a kisegérnek! Föl is szól az elefánthoz: „Dübörgünk, dübörgünk!"

Ilyen az emberi dicsekvés. Isten teszi a súlyos lépéseket, az ember pedig cincog, dicsekszik velük. Ilyen kisegér vagyok most én is. A karizmatikus megújulásban Isten teszi a nagy lépéseket. Amivel mi emberileg körülvesszük, az csak egércincogás.

A karizmatikus megújulás nem egységes, szervezett mozgalom. Nincs alapítója. Nincs közös szervezete. Nincs vezető szerve. (Egyes karizmatikus közösségek nagyon jól meg lehetnek és meg is vannak szervezve, de a megújulásnak mint olyannak nincs vezetősége.) Vannak információs és organizációs központok, ilyen a világegyház számára az ICCRO a Vatikánban. Többnyire egyes országok is állítanak fel ilyeneket. Magyarországon még csak ott tartunk, hogy próbálunk valamilyen országos igényű információs munkaközösséget kialakítani, ez azonban egyelőre még nem létezik. Sőt akármilyen meglepően hangzik, voltaképpen közös lelkiségünk sincsen – a legkülönfélébb lelkiségi irányzatok megférnek a karizmatikus megújulás gyűjtőneve alatt.

Miért „cincogunk" akkor? Mi tart bennünket össze? Az a közös tapasztalat, hogy Isten valóban teszi a súlyos lépéseket. Az élő Isten cselekszik egyházában.

Jézus mondja: „Nélkülem semmit sem tehettek" (Jn 15,5). Pusztán emberi erővel Krisztus Testét építeni nem lehet. Amikor a föltámadt Úr az egész földkerekség meghódítására küldi tanítványait, valamit közbeiktat: „Maradjatok a városban, *amíg erő nem tölt el benneteket a magasságból*" (Lk 24,49). Semmit ne kezdjetek a magasságból küldött erő nélkül!

Az erő *pünkösdkor* érkezik el. Amikor föllobban a pünkösdi láng, a tanítványok nagy erővel és eredményesen hirdetik Isten nagy tetteit. És ez a pünkösdi tapasztalat folytatódik és mindig megújul. Az újszövetségi szent iratok tanúsága szerint pünkösd folytatódik Jeruzsálemben, Szamariában, Cezáreában, Efezusban és máshol. Pünkösd folytatódik az egyház egész történelmében: az egyház maga nem más, mint ez a permanens pünkösd. De a mi korunk lelki ínsége új erő után kiált, az evangelizáció új ereje után, új pünkösdi lobogás után. Ezt a pünkösdi lobogást találtuk mi meg a karizmatikus megújulásban, amely a katolikus egyházban 1967 óta terjed. A magyar egyházban kb. 1975 óta játszik szerepet.

A tapasztalat, hogy Isten él, hogy Isten valóban cselekszik egyházában, hogy Isten nem hagyta el népét, hogy a pünkösd valóban permanens, hogy Isten egészen közel tud és akar jönni az emberhez Jézus csodálatos nevében: ez a tapasztalat *saját tapasztalatunk*. Alázattal és boldogan valljuk: *tapasztaltuk a pünkösdöt!* Nem vagyunk különleges keresztények. Egészen közönséges kereztények vagyunk, nagyon hétköznapi hibákkal, tizenkettő egy tucat. Nem tudunk fölmutatni semmit, üres a kezünk. De üres kezünkkel odaálltunk az élő Isten elé, és ő betöltött bennünket jelenlétének erejével. Nyelvünket átengedtük az élő Isten lelkének, és ő ujjongó dícséretet adott a szánkra. Szívünket kiszolgáltattuk a föltámadt Jézusnak, és ő megtöltötte tűzzel. Az a mondat a római levélből, hogy „a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete" (5,5), perzselő valóság lett a számunkra. Égtünk, mint Mózes csipkebokra.

Ezért tanúskodunk arról, hogy Jézus Krisztus ma is Szentlélekben és tűzben kereszteli meg azokat, akik benne hisznek. Amikor a pünkösdöt megígéri, Jézus a következőt mondja: „János csak vízzel keresztelt, ti azonban néhány nap múlva Szentlélekben fogtok megkeresztelkedni" (ApCsel 1,2). Ennek a bibliai helynek alapján nevezzük személyes pünkösdi tapasztalatunkat *a Szentlélekben való megkeresztelkedésnek*. Nem a szentségi keresztség és bérmálás helyébe szánjuk ezt, hanem azok kegyelmi föléledésének, fölszításának tekintjük. Ez a pünkösdi tapasztalat a többi szentséghez és a szentelményekhez való vonzódásunkat, azok iránti fogé-

konyságunkat is megerősítette. A Szentírásra való fogékonyságot, az imádság utáni vágyat, egész krisztusi elkötelezettségünket, „sensus ecclesiasticus"-unkat is elmélyítette. Az apostolkodás, a tanúságtétel iránti vágyat ébresztett szívünkben. Nem tett bennünket különleges kereszténnyekké, de mélyebbre gyökereztette *keresztény beavatásunkat.*

Bármennyire szuverén tette Istennek ez a személyes pünkösd, tapasztalatunk szerint *továbbadható.* Előfeltétele a *megtérés.* A megtérőnek meg kell bánnia bűneit, hitben el kell fogadnia Jézus Krisztust személyes Megváltójának és élete Urának. A megtértek fölött pedig imádkozunk, hogy töltse el őket új erővel a Szentlélek. *És szemünk láttára megtörténik pünkösd csodája!* Megtapasztalják az Úr édességét, és lángra lobbannak. Mindez történhet spontán módon, lelkigyakorlaton, vagy héthetes szemináriumkeretében („Élet a Szentlélekben" szemináriumok).

Mozgalmunk a *karizmákról* kapta elnevezését. Nem mi választottuk ezt a nevet, de tény, hogy jellegzetes. Mi szükségesnek tartjuk a karizmákat Krisztus Testének építésére, a szokatlan karizmákat is. Komolyan vesszük Pál felszólítását: „Törekedjetek a szeretetre, de igyekezzetek elnyerni a lelki adományokat is" (1Kor 14,1). Nyelveken imádkozunk, prófétálunk, megkülönböztetjük a lelkeket, gyógyulásért is imádkozunk. De nem tartjuk magunkat csodatevőknek! Tisztában vagyunk vele, hogy az egész egyház karizmatikus, minden hiteles megújulási mozgalom is karizmatikus. Ismerjük a II. vatikáni zsinat figyelmeztetését is, hogy nem szabad vakmerően kívánkozni a rendkívüli karizmák után (Lumen Gentium 12). A karizmatikus imaösszejöveteleken, ha valaki veszi a fáradságot és körülnéz, mindig vannak *székek:* nem számítunk arra, hogy mindnyájan a levegőbe emelkedve fogunk imádkozni. De a *gyóntatószéket* is ismerjük és használjuk. Nem tartjuk magunkat kész szenteknek. Bukdácsoló bűnösök vagyunk. S ha már a székeknél tartunk, a *püspöki szék* és az *Apostoli Szentszék* tekintélye is töretlen a szemünkben. Katolikus hitet vallunk, a katolikus egyházfegyelemnek rendeljük alá magunkat. Végül annyit, hogy a *tanszékeket* se vetjük meg. Tiszteljük az értelem jogait, nem vagyunk emocionalisták. Mivel pedig ilyen jó viszonyban vagyunk a *székekkel,* nem szeretnénk *padra* kerülni – a vádlottak padjára.

Magyarországon becslés szerint – hiszen nincs a tagokról névsorunk – kb. 60 karizmatikus imacsoport működik a katolikus egyházon belül. Van néhány nagyobb közösség is (mint pl. a „Juda Oroszlánja"). Ez kb. 1500 főt jelent, köztük mintegy 30 papot. Ez a kicsinyke nyáj rászorul pásztorai bátorítására és bizalmára, de szerető korrekciójára is – arra a bánásmódra, amit II. János Pál pápa tanúsít a karizmatikus megújulással szemben.

Nagy veszély ma az ifjúság körében a karizmatikus szekták vonzása. Legszebb orvosság ez ellen az volna, ha a pünkösdi tüzet az egészséges tanítással együtt saját templomaikban és hittantermeikben találhatnák meg. Nem kisajátítani szeretnénk ezeket, csak helyet találni bennük. A papi hivatások problémájában is komoly segítséget jelent a karizmatikus megújulás pünkösdi tapasztalata.

Két éve dolgozom mostani kis egyházközségemben. Az ifjúsági hittan létszáma 20-30 fő, ennek természetesen csak mintegy a fele fiú. És már 4-5 fiú forgatja fejében a papi hivatás gondolatát. Nem mindegyikükből lesz pap, nem mind alkalmas rá, de azért ez mégse csekélység. A magyarázat: megkeresztelkedtek a Szentlélekben!

Ne féljetek! – ezt rettenetesen szeretném mondani, mert eddig a legtöbb bajnak az okozója a félelem volt.
Minden közösség valami rettenetesen nagy falat épített föl, ami mögött jól megbújt, hogy ne lássa senki (néha még saját magukat sem látták). Ne lássa az Egyház, ne lássa senki. Ebből a megbújásból hiányzik a tanúságtétel, hiányzik az eggyéválás, a közösségé-válás. És a falon belül nagyon sok olyan furcsa dolog van, ami nem az Egyház műve.
Szeretném kérni, hogy minden közösség az egyházközségen belül dolgozzon.

Gyulai Endre Szeged-Csanádi megyéspüspök hozzászólása a lelkiségi konferencián

P. Rainer Koltermann S. J.:

Amint én szerettelek titeket

Első pillanatban könnyen el tudjuk fogadni az Úr szavát. A kérdések csak azután jönnek. Tudom-e egyáltalán, hogy mire kaptunk itt felszólítást: szeretni, *amint* Jézus szeretett minket? Mit kell egyáltalán érteni ezen? És mi az, amit nem mondott ezzel?

Mit nem jelent ez a szeretetre való felszólítás?

Fennáll az a veszély, hogy félreértik János evangéliumának ezt a versét. Jézus Krisztus, aki ezeket a szavakat kimondja, az Isten Fia, öröktől fogva az Ige, a Logosz. Isten az Istentől, valóságos Isten a valóságos Istentől, ahogyan a Credo-ban imádkozzuk. Ebben a mondatban talán nem a „szeretni" szó a legnehezebb, hanem az „amint" szó. Hogy az embereket és a világot Isten teremtéseként kell szeretnünk, amint Jézus Krisztus szerette ezt a világot, az azt jelenti, hogy úgy kellene szeretnünk, ahogyan Isten szeret? Ezt semmiképpen sem tehetjük, mivel nem vagyunk Isten. Azonban, ha nem lehet felszólítani minket arra, hogy ugyanolyan intenzitással szeressünk, ahogyan Isten szeret, akkor megszűnik a számunkra túl nagy követelmény. Akkor nincs aszkétikus megterhelés és igénybevétel. Máskülönben újra beleesnénk a paradicsomi őskísértésbe: Olyanok akarunk lenni, mint az Isten! Most, ha megértettük, hogy nyilvánvalóan mit nem jelent ez a mondat, akkor szabad az út a pozitív megértéshez. Ez legyen megfonolásaink fő része.

Mit jelent pozitívan ez a szeretetre való felszólítás?

Pozitívan azt jelenti: úgy szeressük az embereket, ahogy Jézus szerette őket, a maguk konkrét helyzetében és különféle problémájukban. Tehát nem tekintjük feltételnek az isteni létet, hogy a Jézushoz hasonló szeretetmódot kövessük. Át akarjuk vinni a mi konkrét helyzetünkre és életünkre azt a módot, és azt az érzületet, amellyel Jézus szerette az embereket és a világot: *Isten teremtéseként.*

Különbséget szoktak tenni a nemi (sexus), az erotikus (erosz) és a személyes szeretet (agape) között. Ezeket a megkülönböztetéseket szeretném ismét egységbe vonni és azt hiszem, hogy a személyes szeretetnek át kell alakítania az eroszt és a szexust, ha igazi emberi szeretet (mivel az ember: személy) akar maradni, és nem akar lesüllyedni az emberi szint alá. Ha tehát azt a felszólítást kaptuk, hogy úgy szeressük egymást, amint Krisztus Jézus szeretett minket, akkor az elsősorban azt jelenti, hogy személyként szeressünk, hogy a másikat a saját maga kedvéért fogadjuk el, a saját maga örömeért legyünk jók hozzá, éppen az ő személyi léte kedvéért, nem valamilyen testi vagy szellemi előny miatt, vagy még kevésbé az ő birtoklása miatt, ami tulajdonképpen kívül esik a személyi létén és a személyi méltóságán.

Hogy konkrétan mi a módja annak, ahogyan egymást szeretnünk kell, azt most akarjuk megfontolni a továbbiakban.

Megelőző szeretet

Az első János-levél 4,10-ben sajátos mondat található: „Nem az a szeretet, hogy szerettük Istent, hanem hogy ő előbb szeretett minket és elküldte Fiát bűneinkért engesztelésül." Isten szeretete előbb jön felénk, ő szeret először minket, nem mintha szeretetre méltóak volnánk, hanem éppen azért, mert bűneink miatt nem vagyunk azok.

Szeretetében mintegy megteremti a teret ahhoz, hogy megtérhessünk. Ha tehát Isten bűneink ellenére szeret minket, akkor szeretete teremtő hatalomként működik, a bűnösből – bűntől megváltott ember lesz. Éppen így cselekszik Jézus. A házasságtörő asszonyt elfogadja, nem ítéli el. Az utcalánynak, miután az hálából megkente lábait, tiszta szeretetét ajándékozta. Ezáltal új megtapasztalást adott neki. Azt, hogy a szeretet tulajdonképpen tiszta ajándék, amit nem lehet megfizetni, ahogyan a lány addigi gyakorlatában szokásos volt. Jézus szeretettel telve néz Péterre, miután Péter megtagadta őt. És Péter kimegy és keservesen sír.

Úgy szeretni egymást, amint Jézus szeretett, tehát egészen konkrétan azt jelenti számunkra, hogy nekem kell megtennem az *első lépést,* ha a másik megsértett, megbántott, bosszantott. Érvényes ez a házasságban, barátságban, a szülő-gyermek, a gyermek-szülő kapcsolatban is. Amennyiben megteszem a szeretet első lépését, (ha először szere-tek), akkor teret, lehetőséget teremtek, utat nyitok a másik számára a megtéréshez.

Mi történik azonban rendszerint a mindennapi életünkben? Ha megsértett, megbántott a házastársam, szokás szerint duzzogva visszavonulok és nyalogatom

a sebeimet. Ilyenkor gyakran dühös és gőgös leszek. Csak jöjjön és kérjen bocsánatot. Akkor majd megadom neki. De neki kell jönnie, nem nekem kell hozzá mennem. Miért éppen én? De a másik, aki vétkezett, talán pont ezért fél bocsánatot kérni tőlem, mert ismeri keménységemet, tud az én gőgömről. Sok házassági és gyónási beszélgetés alapján mondhatom, hogy mindannyian a szeretetnek ezt a formáját harcoljuk meg. Ha azonban helyesen értettük volna Krisztus szavát, hogy úgy szeressünk, amint ő szeretett minket, akkor újból meg mernénk próbálni, hogy elkezdjük ezt a keresztény forradalmat a házasságban, a gyerekekkel, a munkatársakkal való kapcsolatban, a szomszédokkal szemben, akik az idegeinkre mennek, a másként gondolkodókkal, a menekültekkel szemben, azokkal az emberekkel szemben, akik tele vannak agresszióval, a kiközösítettekkel, a szegények legszegényebbjeivel szemben.

Szolgáló szeretet

Jézus mondja magáról: „Nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem hogy én szolgáljak" (Mt 20,28), vagy még szebben: „Úgy vagyok köztetek, mint a szolga" (Lk 22,27). A szeretet nem parancsoló, hanem alázatos = szolgáló. Nem lehet felülről lefelé szeretni, hanem csak akkor, ha valaki olyan kicsinnyé lesz, mint az, akit szeret. Biztos, hogy Isten öröktől fogva szeretett minket. Azonban azért, hogy megmutassa, milyen nagyon szeret minket az Isten, ezt mondja János: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte" (Jn 3,16). És a Filippiekhez írt levél második fejezetének híres himnusza így szólt: „Ugyanaz az érzés legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt. Ő, isteni mivoltában nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amihez feltétlenül ragaszkodjék, hanem szolgai alakot felvéve kiüresítette önmagát és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan volt, mint egy ember; megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig" (5-8).

Hogyan szeretjük egymást, a házastársat, a gyermekeket, a szülőket, mindennapi környezetünkben az embereket? Felülről lefelé szeretek-e, vagy olyan érzülettel, ahogyan az a Jézus Krisztusban való életnek megfelel? Feltűnést okozok-e szeretetemmel? Uralkodni akarok-e másokon szeretetem bizonyításával?

Különösen az édesanyáktól hallottam újra és újra a következő érvelésmódot (de nemcsak tőlük): „Olyan nagyon szerettem a gyermekeimet, olyan sok áldozatot hoztam értük és most ez történik velem: nincs idejük számomra, ritkán látogatnak meg, ezt vagy azt teszik velem". Házastársaktól is gyakran hallottam, hogy egymás szemére hányják, mi mindent megtettek a másikért, és most nem jön semmi válasz, semmi viszontszeretet. Vagy legalábbis nem az jön, amit elvár az ember, vagy nem azon a módon, ahogy azt valaki elvárta. Vár egy kis dicséretre vagy az elismerés egy szavára, a hála egy gesztusára és semmi efféle nem jön. Ismétlem: ahhoz, hogy egymást úgy szeressük, amint Jézus szeretett, nem kellene-e belebocsátkoznunk viselkedésünk forradalmába? Nem kellene-e a szeretetünknek egészen másként megmutatkoznia, mint ahogy szokás szerint viselkedünk, vagyis szolgálva, szerényen, minden feltűnés nélkül? Hiszen a szolga nem uralkodni akar azon, akinek szolgál, hanem a szolgálatát lehetőleg feltűnés nélkül akarja végezni.

Itt eszembe jut Jézus szava: „Miután megtettetek mindent, amire parancsot kaptatok, mondjátok: Haszontalan szolgák (rabszolgák) vagyunk, nem tettünk többet, mint ami kötelességünk" (Lk 17,10). Ha mindent megtettünk szeretetben, amivel megbíztak minket (nevezetesen úgy szeretni, amint Jézus szeretett minket, szolgáló módon), akkor ennek ellenére azt kell mondanunk, hogy haszontalan szolgák vagyunk.

Ez egy jellegzetes jézusi gondolat, ami a világ embereinek gondolkodásából nem következik. Jézus azért hozza olyan gyakran elő hasonlataiban. „Versengés is támadt köztük, hogy melyikük nagyobb. Ő azonban így szólt hozzájuk: „Az uralkodók zsarnokoskodnak népükön, s akik hatalmat gyakorolnak rajtuk, jótevőiknek hívatják magukat. Köztetek ne így legyen, hanem a legnagyobb legyen olyan, mint a legkisebb, és az elöljáró olyan, mint a szolga. Ki nagyobb: aki asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Ugye, az asztalnál ülő? Én mégis úgy vagyok köztetek, mint a szolga". (Lk 22,24-27, Utolsó vacsora-jelenet). Sőt János a lábmosást a következő szavakkal vezeti be: „...mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette" (eisz to telosz) (Jn 13,1b). Kész vagyok-e a másik lábát megmosni, a legalacsonyabb szolgálatot megtenni? Vagy mindig a másik fejét akarom megmosni, őt kritizálni, végül megmondani a hibáját, mivel nyilvánvalóan nem ismeri?

Ha egészen őszinték vagyunk önmagunk és Isten előtt, akkor nem szeretjük a szolgáló szeretetnek ezt az igéjét. Az őskísértés újból előjön, olyanok akarunk lenni, mint az Isten, vagyis *uralkodni akarunk*. Jézus azonban saját példájával, a lábmosással tanít minket arra, hogy a „szeretni mint az Isten" pontosan azt jelenti, hogy *szolgálva szeretni*. Újra és újra belénk lopódzik az érdem gondolata, vagyis a jutalom igényéé, a szeretetben történő önzetlen szolgálat érzülete helyett. Újra és újra itt van a kísértés, hogy akarunk valamit a bizonyított szeretetért és szinte halálosan szomorúak vagyunk, ha nem jönnek az ajándékok, nem jön az elismerés, a dicséret, a viszontszeretet. Nem vesszük észre, hogy kalmár-lelkek vagyunk, akik tulajdonképpen meg akarjuk fizettetni a szeretetet, üzletet akarunk csinálni a szeretetből. Bár lehet, hogy ez nem történik tudatosan. A szeretetet nem lehet megvásá-

rolni és nem tudható le fizetséggel, különben éppen csak megfizetett szeretet volna. Azonban a szeretet a maga lényege szerint szolgáló szeretet és ingyenes.

Ez az ingyenesség azt jelenti (latinul „gratis"), hogy ajándékba, fizetség nélkül adják. Az emberek iránti szeretetünk azonban olykor-olykor abban az értelemben is ingyenes, hogy az a benyomásunk: nem éri el a célját, ingyenes a hiábavalóság értelmében. Ebben is osztozik az emberek iránti szeretetünk Jézus sorsában. Jézus szeretetét sok ember nem fogadja el – vajon én sem? Fájdalmas, ha a szülők ezt tapasztalják gyermekeiknél, vagy ha egy házasság akkor is szétbomlik, ha az egyik házastárs valóban önzetlenül ajándékozta magát a másiknak, és őt a „gratis" értelmében, ingyenesen szerette. Nem tudhatjuk, hogy mintegy ingyenesen (a hiábavalóság értelmében) milyen sok emberért halt meg eredmény nélkül Jézus. Azonban néha Jézusnak is nehéz volt, amikor azt mondja: „Meddig tűrjelek titeket?" (Mk 9,19; a tanítványok megintése, akik hitetlenségük miatt nem tudtak meggyógyítani egy megszállottat.) Mindenki, aki önzetlenül szeret, szeretné, ha jól menne a másiknak. Természetfeletti síkon ez azt jelenti, hogy azt szeretné, hogy az, akit szeret, üdvösséget találjon.

Meg kell vizsgálnunk önzetlen szeretetünk hitelességét, hogy vajon a másik üdvösségét nem az én utaimon és az én jámborságom módszereivel kívánom-e elérni? (Egyébként az „ő idejében" és nem okvetlenül az én időmben.) Ez a gondolat vezet el minket a szeretet harmadik jellemzőjéhez.

A szeretet szabadsága

Olyan időben élünk, amelyben sok minden megtehető és manipulálható lett. A gazdasági kategóriák és fogalmak erősen meghatároznak minket anélkül, hogy észrevennénk. Hogy ezt vagy azt a terméket rá lehessen sózni valakire, a reklámnak ezt vagy azt a szabályszerűséget figyelembe kell vennie, számítania kell a vevők gyengeségére, be kell beszélnie nekik, hogy egy bizonyos termékre ma okvetlenül szükégük van, egyszóval: az egész modern életünket a sikerkényszer határozza meg. A gazdaságban és a szakmai életben a siker érdekében választják meg az eszközöket, gyakran egyáltalán nem finnyásan: bevetnek hatalmat, könyököt és rágalmazást, vagy a reklámban nem ritkán az ember legalantasabb ösztöneire apellálnak. Egész életérzésüket a teljesítménnyel egyensúlyozzák. Ez az iskolában kezdődik a pontvadászattal. Legrosszabb a kudarc.

Krisztus irántunk való szeretetében semmit sem használt fel ezekből az eszközökből. Isten szabadságban szeret minket, nem hatalommal és erőszakkal. Mert az erőszak tönkreteszi a szeretetet, legfeljebb megerőszakolja. A szeretet sebezhető; aki szeret, az védtelen, könnyen megsebezhető, mert nem védekezhet páncéllal, amikor éppen nyitott akar lenni a másik számára. A szeretetben nem lehet valaki sikeres a másik költségére, sőt gyakran fordítva van; csak akkor nyerhet, ha elveszít, ha ráfizet, odaadja az életét – ahelyett, hogy megtartaná. „Eisz to telosz", a végsőkig szeretni, gyakran halálosan, ahogy láthatjuk Jézus életén és halálán, sok szentnél, például Maximilian Kolbe atyánál.

Hogy van ez a családom iránti szeretetemmel? Nagy „nyerő" akarok-e lenni, fölényes, sikeres? Akarom-e asszonyi furfanggal vagy férfiúi trükkökkel szeretetre kényszeríteni a partnert? Lerohanni, meghódítani, rossz lelkiismeretet beszélni be neki, hogy szeressen engem? Tudatában vagyok-e, hogy csak akkor nyerhetem meg a másikat jegyesül, ha a szeretetben szabad? Hogy a másiknak időt kell hagynom, amíg szabadságban válaszol nekem? A szeretetet nem lehet csinálni (haragszom az angol „to make love" kifejezésre) a szeretők csak kölcsönös szabadságban ajándékozhatják meg egymást szeretettel. Figyelek-e a házastársam, a gyerekek, a barát iránti szeretetemben a szeretetnek erre az alapvető tulajdonságára, a szabadságára? Hol manipuláltam a másikat, hol alkalmaztam hatalmat, befolyást, hol használtam ki mások, például a gyermekeim függőségét? Egyébként a gyerekek is nyomás alatt tarthatják szüleiket és manipulálhatják őket. Durva fölénnyel semmit sem találunk magunkban. Belső „antennáinkat" nagy érzékenységre kell állítanunk ahhoz, hogy felfedezzük, hol vétettünk a szeretet szabadsága ellen. Kérjük Istent a mélyebb önismeret kegyelméért és hogy megtaláljuk a másik iránti szeretet helyes módját.

Szeretet a világ, mint Isten teremtése iránt

A szeretet pozitív jellemzőinek meghatározásában még nevezzünk meg egy utolsó pontot. János mondja: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen" (Jn 3,16). Jánosnál elsősorban a bűnös emberiséget értjük a világon, de a világot úgy is láthatjuk, mint az emberek lakóhelyét és azt, amit az ember csinált abból. Ezért azt is jelenti az „úgy szeretni, amint Krisztus szeretett", hogy Isten teremtéseként szeretni a világot, (nemcsak az embereket, akik természetesen hozzá tartoznak a teremtéshez is). Krisztusnak eleven kapcsolata volt a teremtés nem emberi részével is, mert hasonlataiban állandóan az élő természetről beszél, a mezők liliomáról, a juhokról, akik meghallják a hangját, a közeledő felhőkről, amelyek esőt jeleznek. Az emberek megértették az időjárásnak ezeket a jeleit, akkor miért nem értik az idők jeleit?

Ma természettudományosan sokkal pontosabban tudjuk, mint korábban, hogy sorsközösségben vagyunk az élő és élettelen természettel. Valóban életre-halálra rá vagyunk utalva. Vagy figyelünk rá mint társteremtményre, vagy tönkretesszük és ezzel a mi létezésünk alapját is leromboljuk. Szeretni a világot mint Isten teremtését ennyit jelent: tisztelettel lenni iránta, ahogyan Albert Schweitzer kifejtette az élet tiszteletéről szóló filozófiájában. A világot szeretni annyit jelent, mint jól bánni vele, mert az az Isten szerető, teremtő tevékenységének kifejezése. Pál ezt mondja: „az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik. De nemcsak az, hanem mi is, akik magunkban hordjuk az élet zsengéit: mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását" (Róm 8,22). Környezetünk állapota azért olyan nyomorúságos, mert semmibe vettük a szeretet törvényeit: kizsákmányoltuk a környezetet. Ezáltal azonban a szeretetet tettük tönkre.

Hol kell a világ, mint Isten teremtése iránti szeretetemet újból átgondolnom? Egyáltalán hol kell a világ, mint Isten teremtése iránti szeretetemet leginkább kibontakoztatnom?

Isten gyermekeiként szeretni

Azt mondtuk az elején, hogy ebben a mondatban: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressetek ti is" az a kis szó, hogy *„amint"* nem vonatkozhatott arra, hogy mintegy Istenként szeressünk, mert nem vagyunk Isten. Másrészt megjelennek a követelmények, hogy annak megfelelően kell szeretnünk embertársainkat és a világ többi részét, amint Jézus szeretett minket, olyan nagyon, hogy erőinket meghaladjuk. Az ember inkább elbátortalanodik: hát, ez nekem nem megy.

Szeretném hitünk két olyan igazságát kifejteni, amelyik többé-kevésbé tudatunkban van. Az egyiket úgy nevezzük, hogy *részesülés az isteni természetben,* Ezt a keresztségben ajándékba kapjuk, és erről János azt mondja: „Isten fiainak hívnak és azok is vagyunk" (1Jn 3,1). Ezért részesülünk a szeretet isteni képességében. És egy másik igehely, ami életem folyamán egyre fontosabb lett számomra. Pál így ír a Római levélben: „Isten szeretete kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által" (Róm 5,5). Ha tehát Isten szeretete, a Szentlélek a szívünkbe *kiáradt*, akkor csak csatlakoznunk kell a szeretethez, akkor csak a szívünkben rendelkezésre álló szeretettel kell úgy szeretnünk egymást és a világot, mint Isten teremtését.

Újítsuk meg ebbe a hitbeli valóságba vetett hitünket, és kezdjünk újra úgy szeretni, amint Krisztus szeretett minket és a világot!

„... és bocsásd meg nékünk a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk mindnkinek, akik nékünk adósok." (Károli-fordítás) E szavak kiejtése pillanatában már minden tartozást el kellett engedjünk.

S nemcsak vélt sérelmeink jóvátételére vonatkozik. Kiterjed a vélt jótetteinkért elvárt hálára is, és legtágabb értelemben mindarra, amit járandóságnak véiünk, s minek elmaradását megrövidítésünknek érezn&ő;k. Ide tartozik az egész jövendő, amire múltunk alapján jogot formálhatunk. Mindenekelőtt valamiféle megmaradásunknak igénye. Ha ugyanis hosszabb ideje élvezünk valamit, úgy véljük, az már meg is illet minket, és a sors kötelessége, hogy élvezetét tovább is meghagyja nekünk.

Továbbá az az igény, hogy minden erőkifejtésünk – legyen az munka, szenvedés vagy vágy – megtérüljön. Valahányszor erő távozik tőlünk, s a vele egyenértékű erő látható gyümölcs gyanánt nem tér vissza hozzánk, kiegyensúlyozatlanság, üresség érzetét kelti; úgy érezzük, megloptak.

Ha sérelem ér, elvárjuk a sértő fél bűnhődését, vagy hogy bocsánatot kérjen; ha jót teszünk valakivel, számot tartunk hálájára; ám ezek csak különleges esetei lelkünk általános törvényének. Valahányszor valami távozik belőlünk, föltétlenül szükség van rá, hogy a vele nagyjából egyenértékű visszatérjen hozzánk, s mert erre szükségünk van, úgy véljük, jogunk is van rá. Adósunk minden lény, minden dolog, az egész mindenség. Úgy véljük, követelésünk van mindennel szemben. És ez minden esetben múltunk képzelt jogigénye a jövővel szemben. Ez az, amiről le kell mondanunk.

Adósainknak elengedni annyi, minbt lemondani egész múltunkról. Elfogadni, hogy jövőnk még szűz és érintetlen, rejtelmes és szoros kapcsolatban áll ugyan a múlttal, de ez távolról sem a képzelgéseinkben fennálló kapcsolat. Elfogadni, hogy bármi megtörténhet, és hogy a holnapi nap egész előző életünket meddővé és haszontalanná teheti.

Simone Weil

Steve Clark:

A keresztény beavatás

Egyszer egy gazdag amerikai elhatározta, hogy festői szépségű birtokán építkezésbe kezd. Olaszországi útja során megtetszett neki a régi római vízvezeték, ezért építtetett néhány boltívet a birtokán fekvő völgybe. Távolból az ívek valóban ókori vízvezetéknek tűntek, de közelebb érve szertefoszlott ez az illúzió. Nyilvánvaló volt, hogy ez egyáltalán nem vízvezeték, hanem egy pár olyan boltív, amelyet díszletnek szántak. Néhány tetszetős oszlop egy csővezetékkel a tetején, de ez a cső nem csatlakozott semmihez.

A keresztény életbe való bevezetést (keresztény beavatást) gyakran ehhez a vízvezetékhez hasonlóan oldják meg manapság. Ezek a megoldások a legkiválóbb előírásoknak megfelelően épülnek fel, de egyik végük sem kapcsolódik sehová. Így aztán valójában nem is szolgálják jobban céljukat, mint ahogyan a gazdag ember boltívei a víz vezetését.

A keresztény beavatásnak – lényegét tekintve – két fő feladata van. Először az embereket valóságosan be kell kapcsolnia egy keresztény *közösségbe*. Másodszor kapcsolatba kell hoznia őket egy új élettel. A beavatás után másképpen kell élniük, mint azelőtt.

Mindaddig, amíg ez a kettő nem jön létre, lehet, hogy érdekfeszítő előadás-sorozaton vettek részt egyesek, lehet, hogy szép élményeik voltak, de beavatási folyamaton nem mentek keresztül. Nem lettek semmibe se bevatva (bevezetve).

Jó néhány éve egy „cursillo"-nak nevezett megújulási mozgalom került át Spanyolországból az Egyesült Államokba. Ennek egyik eleme egy háromnapos evangélizációs lelkigyakorlat. „Milyen csodálatos volt ez a háromnapos lelkigyakorlat!" – mondták sokan, szerte az országban. Azonban a lelkigyakorlatot követő programot, amely az evangéliumi életre vonatkozott, sokan már nem fogadták ugyanezzel a lelkesedéssel. „Hát igen – érveltek – ez valami spanyol dolog, ez nem nekünk való."

Számos cursillo-vezető, anélkül hogy súlyt helyezett volna a folytatásra, lelkigyakorlatos hétvégéket tartott szerte az országban. Egy időben nagy megtérések történtek és csodálatosnak tűnt ez a mozgalom.

Az egyik városban, ahol gyakran megfordultam, mintegy másfél évig szépen ment minden. Akkor aztán felfigyeltünk egy zavaró tényre, ami rendszeresen ismétlődött. A cursillo mindegyik új csoportja egy darabig nagyon buzgó volt, de hat hónapon belül elpárolgott a lelkesedés és sehol sem lehetett már őket látni.

A hétvégi lelkigyakorlat tehát önmagában kevésnek bizonyult. Nem érte el a célját. Jóval többre volt szükség. A lelkigyakorlatos hétvége egy folyamat része kellett, hogy legyen.

Egyszerű kérdések

Sajnos sokan végeznek a keresztény beavatással kapcsolatos tevékenységeket úgy, hogy nem ellenőrzik a hatékonyságát annak, amit tesznek. Ahhoz hogy egy beavatási program hatékonyságát megvizsgáljuk, fel kell tenni a következő kérdéseket: azok, akik résztvettek a programban, csatlakoztak-e egy olyan csoporthoz, ahol keresztény életet élnek, vagy ugyanúgy magukra maradtak, mint annak előtte? Történtek-e változások az életükben? Ha válaszaink tagadóak, akkor nem jó a program, nem funkcionál.

Egy egész könyvtárat kitevő – teológiailag helytálló – beavatási programot írtak már. A legmegfelelőbb pszichológiai alapelvek szerint dolgozták ki őket, de többnyire nem váltak be.

Ez a helyzet összefügg az egyházközségi és gyülekezeti megújulásról írott könyvek és programok megszaporodásával.

A lelkipásztorok továbbképzéseken vehetnek részt, audiovizuális anyagokat és bibliai szórólapokat rendelhetnek, team-eket hívhatnak magukhoz, hogy elmagyarázzák, hogyan kell megújítani az egyházközséget, vagy beavatási programot vezessenek náluk. Pár évvel ezelőtt egy pap ismerősöm, akit már számos team látott el jótanácsokkal, végülis megkérdezte az egyik team-et, hogy vajon láttak-e valaha legalább egy egyházközséget megújulni programjaikat követően. Ha igen, – mondta nekik – legyenek szívesek árulják el, hol van, hogy elmehessek megnézni hogyan néz ki.

A szakértők azonban nem tudtak neki választ adni.

Miről van szó tulajdonképpen?

Ha a lelkivezetők pontosan meg akarják tudni, hogy erőfeszítéseik milyen mértékben vezettek megú-jult életekhez, jól meghatározott elképzeléssel kell ren-delkezniük arról, hogy minek kell történnie, amikor valaki kereszténnyé lesz. Csak akkor lesz objektív kritériumuk ahhoz, hogy munkájuk eredményét kiértékeljék, ha tudják, hogy mi az a cél, amit el akarnak érni.

Ha egy tanár nem tudja konkrétan megfogalmazni, hogy mi az a változás, amit tanítványaiban el szeretne érni, akkor soha nem fog hatékonyan tanítani. Pl. annak a tanárnak, akinek az a feladata, hogy tanítványait nagyobb nemzetiségi egyetértésre vezesse, ismernie kell, hogy milyen magatartásmódok szolgálják ezt, melyek nem. Saját tapasztalatából kell tudnia, hogy milyenek a harmonikus nemzetiségi kapcsolatok.

Néhány évvel ezelőtt tagja voltam egy olyan teamnek (a karizmatikus megújulásban), amely kidolgozott egy rövid szemináriumot azzal a céllal, hogy bemutassa az evangélium alapüzenetét és segítsen a résztvevőknek, hogy megnyissák életüket a Szentlélek működése előtt. A szeminárium hozott néhány jó eredményt és hamarosan rengetegen kezdték keresni jegyzeteinket. Az emberek kezébe adtuk a munkafüzeteket és ők neki is láttak a szemináriumnak.

Mégis egy alkalommal a szemináriumokat tartó team-ből egy férfi megkérdezte tőlem: „Hogyan kell megállapítani, hogy valóban történt-e valami azokkal, akik elvégeztek egy szemináriumot?"

Kifejtette, hogy a szemináriumok végén – amelyeket ő vezetett – csak nagyon kevesen számoltak be arról, hogy valami megváltozott az életükben. „Egyikük sem észlelt semmi különbséget utólag és senki sem akart közülük visszajönni. Te honnan állapítod meg, hogy történt-e változás?"

A Jézus evangéliumába vetett hit és a Szentlélek erejének befogadása, az ember életében valóságos *fordulatot* hoz létre. Azoknak, akik másokat tanítanak, és imádkoznak velük, hogy segítsenek nekik bejutni a keresztény életbe, pontosan meg kell tudniuk állapítani, hogy valaki megtette-e ezt a lépést.

Ha valaki kereszténnyé lesz, az együtt jár azzal, hogy az élete átalakul. Mindannyiunknak, akiknek közünk van a keresztény beavatási folyamathoz, tudnunk kell, mit jelent segíteni valakinek, hogy az Úr kívánsága szerint változtassa meg az életét. Meg kell tudnunk állapítani, hogy azokban, akikkel foglalkozunk, megtörtént-e az élet átalakulása. Ha erre nem vagyunk képesek, akkor nem fogjuk tudni felmérni erőfeszítéseink értékét. Sőt azt sem tudjuk majd, mikor csökkentsük erőfeszítéseinket, mikor nyújtsunk speciális segítséget vagy mikor koncentráljunk egy bizonyos problémára. Mindössze annyit tehetünk, hogy legjobb tudásunk szerint végrehajtjuk a programot, anélkül, hogy megtudnánk, mennyire voltunk eredményesek.

Szekularizáció

Előfordul, hogy egyesek úgy beszélnek néha a keresztségről, ami megnehezíti, hogy bármilyen különbséget vegyünk észre a keresztény és a nem keresztény élet között. A keresztény üzenetet felhígítják a világ igazságtalanságai felett érzett aggodalommá, a béke iránti elkötelezettséggé, mások iránti szolgálatkészséggé és hasonlókká. Az ilyesféle definíciók alapján tulajdonképpen nem is kell keresztténynek lenni ahhoz, hogy valaki keresztény legyen. Sőt még egy pogány is élhet jó keresztény életet.

Az elmúlt száz évben számos protestáns egyház fogadta el a szekularizált világképet. Olyan teológiákat tettek magukévá, amelyek kizárták a természetfölöttit a kereszténységből. Ezek a nézetek figyelmen kívül hagyják a megváltást, az Úrhoz való őszinte megtérést és mindezt egy szekularizált humanizmussal váltják fel. Érdekes, hogy azok az egyházak, amelyek így tettek, mindezek ellenére nem gyarapodtak. A hagyományos egyházak azok, amelyek élnek és virulnak.

A liberális egyházak hanyatlásának egyik oka, hogy a szekularizált teológia elhagyta a lényeget a keresztségből, nem hagyott benne semmi jellegzeteset, magával ragadót. Következésképpen az emberek egyre kevesebb értelmét látják, hogy a keresztény egyházban maradjanak vagy csatlakozzanak hozzá.

Az elmúlt húsz év során megértük, hogy a katolikus egyházba is beszivárogtak a szekularizált protestáns egyházak hatásai. Ezek szerint a katolikus egyháznak változtatni kell tanításán és erkölcsi elvein, hogy alkalmazkodni tudjon az új időkhöz. Azonban a liberális protestáns egyházak példájának szociológiai elemzése szerint az ilyen felhígítások minden esetben az egyházak haldoklásának kezdetéhez vezettek. Az összes egyházban fenyegeti a keresztény beavatás megújítását ez a szekularizációs tendencia.

Mindenütt, ahol erős befolyást gyakorol a szekularizált teológia, lehetetlenné válik a hatékony keresztény beavatás. Azok, akiknek gondolkodása szekularizált sémák szerint alakul, alkalmatlanok lesznek a keresztény beavatásra. Kellő keresztény tartalom nélkül nem fogják tudni felismerni, hogy milyen irányba vezessék az embereket.

Az egyházi élet színvonala

A beavatási folyamat végén van egy mélységes probléma ma az egyházban: az eleven keresztény közösségi élet hiánya. A keresztény beavatás célja nem az, hogy a keresztény elköteleződés egy elszigetelt pillanatára, hanem, hogy *állandó keresztény életformára* juttassa el az embereket. A Szentlélekben való folyamatos életre kell vezetnünk őket, nem pusztán egy egyszerű élményre.

De ha az egyházak tagjai nem kötelezték el magukat intenzíven Krisztusnak és egymásnak, akkor nem lesz meg az a segítő (társadalmi) környezet az egyházban, amely elég erős ahhoz, hogy támogassa azoknak az életét, akiket befogadnak.

A beavatás és a másokkal együtt élt keresztény élet, úgy kapcsolódik egymáshoz, mint a zsilip és a csator-

na. A hajó alacsony vízszintnél úszik be a zsilipbe. Ezután lezárják a zsilipet és több vizet engednek bele. A hajó fokozatosan felemelkedik, míg végül ki tud menni a magasabb szinten a csatorna következő szakaszára. Egy beavatási program hasonló módon működik. Az élet magasabb szintjére emeli az embereket.

De mi van akkor, ha a csatorna másik felén túl kevés a víz? A hajó meg fog fenekleni, amikor kilép a zsilipből. Hasonlóképpen, ha a keresztény közösség élete nem elég erős, akkor azok, akik átjönnek a „zsilipeken", nem fognak messzire jutni, bármilyen jók a „zsilipek". Az újonnan beavatottak meg fognak fenekleni. (Még rosszabb eset, ha „nincs elegendő víz a csatornában", nincs elég intenzív keresztény élet az egyházakban... akkor valószínűleg maga a beavatási program sem fog jól működni.)

Az egyik legnagyobb tanulság, amit a karizmatikus megújulásból leszűrhetünk: az erős közösségi élet fontossága. Az imacsoportok jók, nagyszerű segítséget nyújtanak abban, hogy a keresztény élet új módon váljék tudatossá az emberekben. De nem elég erősek ahhoz, hogy a legtöbb ember életében hosszútávú változást hozzanak létre. Ez a folyamat a keresztény közösségi élet magasabb szintjét kívánja meg.

Keresztényként élni nagyon könnyű és egyúttal nagyon nehéz is. „Az én igám édes és az én terhem könnyű" – ezt ígérte Jézus az Ő követőinek (Mt 11,30). De akik követni akarták, azoknak ezt is meghagyta: „Add el, amid van" (Mt 19,20). Azaz, vállalnia kell az egyénnek a helyes kiindulás elkötelezettségét. Ha egyszer ezt megtette, akkor könnyebbé válik a keresztény élet. Ha valaki egyszer már eladta mindenét és kész a kereszt hordozására, akkor már nem is olyan nehéz az Urat követnie.

De ha nem vezették rá a keresztényt ennek az alapvető elkötelezettségnek a vállalására, akkor óriási nehézségekkel fog szembekerülni. Sokkal nehezebb félig kereszténynek lenni, mint akár egészen pogánynak, vagy egészen kereszténynek. Az a beavatási program, amely a frissen megtért keresztényt egy olyan közösség támogatása nélkül hagyja, ahol ez az elkötelezettség elmélyülhet, – az koraszülöttként hagyja őt magára. Ez a legnehezebb feltétel, aminek eleget kell tenni.

A jelenlegi helyzet

Mindent összevetve nem létezhet hatékony beavatási program, amely az egyház valóságos életétől független. Manapság a legtöbb egyház számára problematikus ez. Hiszen kevés helyen találhatók meg bennük egy beavatási program alapvető feltételei. A legtöbb esetben a közösségi élet jelenlegi szintje elégtelen arra, hogy ténylegesen bevezessen embereket egy új életmódba.

20 vagy 30 évvel ezelőtt más volt a helyzet, de most ez van! Ma a legtöbb egyházközség vagy gyülekezet, ha a világ legjobb beavatási programját vezetné is be, elszigetelt kísérlet maradna éppúgy, mint a gazdag amerikai által épített, sehová sem vezető vízvezeték. A legtöbb helyen nincs elég „víz", – elég élet – hogy az embereket egy magasabb szintre emelje.

A beavatási program és az eleven keresztény élet között „csatlakozás"-nak kell lennie. Egyrészt a közösségnek jól működő beavatási programmal kell rendelkeznie. Minden keresztény szervezetnek szüksége van olyan hatékony módszerre, amellyel a belépőket azonos életnívóra emeli, életük átformálására vezeti. Különben a közösség hanyatlásnak indul. Másrészt egy jó beavatási program sem lehet sikeres, a hozzá csatlakozó közösségi élet segítsége nélkül. A közösség támogatása nélkül azok, akik átmentek a beavatási programon, kiábrándultakká válnak és a keresztény üzenet elveszti előttük hitelességét.

Hihetőség

A hihetőségre vonatkozó tanulság volt a másik, amelyet a karizmatikus megújulásban felismertem. A karizmatikus megújulás eléggé hajlamos a „nagy üzenet" közvetítésére: „Isten mindent megtehet a te életedben. Isten mindent meg tud változtatni benned. Ha őszintén az Úrhoz fordulsz és hiszel benne, akkor meglátod, hogy minden tökéletesen megváltozik." Nos, ez az üzenet igaz. De ebben a formában, az arra való utalás nélkül, hogy a keresztény élet együtt jár egy növekedési folyamattal is, ez az állítás inkorrekt.

Nem válik be, ha azt ígérjük valakinek; „Csodálatos dolog fog történni veled és soha többé nem lesz semmi problémád". Elvisszük egy karizmatikus lelkigyakorlatra, amelynek végén búcsút intünk neki: „Isten veled, jó utat, sok szerencsét!" Mi történik ezzel az emberrel? Három, négy vagy öt hónap múlva problémákba bonyolódik. Az életet még nehezebbnek és még kellemetlenebbnek fogja találni, mint azelőtt, mivel várakozásait felszították és nem váltották be. El fogja határozni; „Többé nem hiszek ezeknek".

Óvatosnak kell lennünk, hogyan adjuk elő a „nagy karizmatikus üzenetet", és minden másféle nagy üzenetet a keresztény beavatási folyamat közben. Lehetnek ezek igaz üzenetek, mégsem hirdethetjük őket, amíg nem tudunk olyan életet biztosítani, amelyben valósággá válhatnak. Sajnálatos módon az egyházi élet úgy, ahogy a legtöbb keresztény ismeri, nem ez a fajta élet manapság.

Ez nem azt jelenti, hogy a katolikusok ne kötelezzék el magukat az egyháznak. De valamilyen választ kell adnunk azoknak az újonnan megtérteknek, akik vasárnap reggel beállítanak a templomba és azt kér-

dezik: „Tulajdonképpen miért is kell nekünk ide járni?"

Szükséges, hogy megmutassunk nekik valamit abból, amivé egyszer az egyház lehetne. Ezután biztatni kell őket, hogy érdemes állhatatosnak lenni – szolgálni, imádkozni – és hűségesnek maradni. Röviden, amit a beavatáskor mondunk az embereknek, összhangban kell lennie azzal, amit valóságként láthatnak.

Becsületes számvetés

A keresztény élet olyan, mint egy háromlábú szék. Három lábon nyugszik, három strukturális-pasztorális elemen; ezek: a beavatás, a közösségi élet és a megfelelő vezetés. Amíg ez a három láb nincs jelen egyidejűleg, egymást kölcsönösen támogatva, addig különkülön nem sokat érnek. Egyikük sem támaszt alá semmit egymagában.

A beavatási program nem fog működni eleven keresztény közösségi élet nélkül, de mindkettő kudarcot vall, ha nincsenek jó vezetők. Sokan önként jelentkeznek szemináriumi vezetőnek, hitoktatónak és más lelkivezetői funkcióra. Ez az egyik magyarázat arra, hogy miért marad hatás nélkül sok egyházi program, köztük a beavatás. Az önként jelentkezők nem feltétlenül alkalmasak vezetésre.

Az egyházaknak új szemléletre van szükségük. Nem elég, hogy elfogadjuk az önként jelentkezőket. A vezetőket képességeik és rátermettségük alapján kellene kiválasztani és azután valamilyen alkalmas módszerrel kiképezni és felkészíteni.

A keresztény közösségi életet nem lehet szabályok és törvények elrendelésével lérehozni. Egyetlen egyházi hivatal sem teheti meg, hogy egyszerűen eldönti: „Itt igazi közösséget akarunk" – és az rögtön létre is jön. Alapvető változásnak kell végbemennie az egyház életében, amelynek alapján megjelennek az eleven közösségi élet feltételei. Más szóval a háromlábú szék három lábának – a beavatásnak, a közösségi életnek és a vezetésnek – egyszerre és egyforma erővel kell jelen lennie. Tehát nincs valami egyszerű, könnyű megoldás azokra az alapvető problémákra, amelyekkel küszködik a beavatás ma az egyházakban.

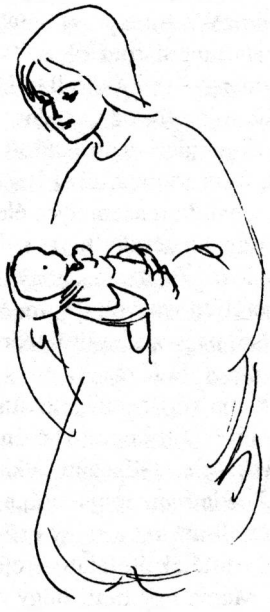
Az egyházak mai állapotát tekintve a keresztény életbe való beavatás problémája elképesztően nagy. Leküzdésében az első lépés az, hogy nyíltan szembenézzünk vele és így megszabaduljunk az elméletek gyártásától, amelyek megakadályozzák, hogy felismerjük a helyzet realitását. A becsületesség és az őszinteség teszik lehetővé, hogy az Úr fölhasználhasson bennünket az állapotok megváltoztatására!

New Covenant

Égi Anyánk!

Amikor az angyal szavára
LEGYEN-t mondtál,
és magadba fogadtad Jézus testét,
attól kezdve csak neki éltél,
Őt hordoztad, Őt szolgáltad,
tiszta lényedből Ő sugárzott
olyan természetes egyszerűséggel,
hogy akik körülötted éltek,
szinte fel se figyeltek rá,
de tőled ők is szelídebbek
és igazabbak lettek;
kérd Istentől számunkra
a hozzád hasonló lelkület kegyelmét,
amikor a pap szavára
ÁMEN-t mondunk,
és magunkba fogadjuk
Jézus testét.

Ács Magdolna

H. Valéria:

Tanúságtétel lelki gyógyulásomról

48 éves mérnöknő vagyok. Mielőtt elkezdtük az „Élet a Lélekben" szemináriumot, életem legnehezebb szakaszát éltem át. Meghalt édesanyám, akit a legjoban szerettem a világon az Isten után. Évtizedek óta együtt laktunk. Más hozzátartozóm már nem is volt, mivel a többiek már korábban meghaltak. Saját családot nem alapítottam, mivel az életemet már 14 éves koromban átadtam az Úr Jézusnak.

Édesanyám halálának körülményei azonban olyan szépek voltak (együtt imádkoztunk, lelkiatyámtól megkaptam az eukarisztiát és naponta megáldoztattam őt), annyi vigasztaló és biztató dolog történt az esemény előtt és után, hogy teljesen Isten és a Szűzanya kezében éreztem őt is és magamat is. Így aztán az Úrba kapaszkodva túljutottam az első hetek fájdalmán és még dicsőíteni is tudtam Istent imáimban.

Ahogy telt az idő, egyszer csak azt kezdtem érezni, hogy rohamosan fogy a lelkierőm. Az eszemmel értettem ugyan mindent, de érzelmileg iszonyúan kezdett rámnehezedni édesanyám hiánya. Minden apró tárgy, ami a kezembe akadt, feltépett egy emléket és valami folyton azt suttogta a fülembe, hogy mégiscsak az a valóság, hogy soha többé nem láthatom. Minden erőmmel hadakoztam ez ellen és imákoztam, de a halál utáni találkozás reménye szörnyen távolinak tűnt így is. Az egész hangulatom olyan lett – akkor is ha nem gondoltam rá – mintha állandóan sötét éjszaka lenne, amire nem jön többé virradat.

A szeminárium alatt az ragadott meg legjobban, amit Jézusról, mint szabadítóról hallottam. Azt, hogy Ő meg akar szabadítani személyes életünk problémáitól. Ez valahogy kiegészítette a sokszor emlegetett „Megváltó" jelzőt. Éreztem, hogy bajomban, most mennyire tehetetlen vagyok és mennyire rá vagyok utalva egy külső, nagy szabadító erőre és ugyan ki lehetne más, mint az Úr Jézus.

A szeminárium végén az „életátadás" megújítása következett, amit titokban reménykedve vártam. Ugyanis korábbi életátadásaim alkalmával (az első még gyermekkoromban, majd utána felnőtt korban) már megtapasztaltam azt a nagy erő- és öröm kiáradását, amit a Szentlélek átalakító ereje véghez tud vinni a lélekben. Mégis úgy tűnt, hogy ez most nem fog megtörténni, mivel túl „mélyen" vagyok. Már attól féltem, hogy idegeim is felmondják nemsokára a szolgálatot.

Utolsónak maradtam a csoportból és bár örömmel hallottam testvéreim boldog imáját, belül szomorú és levert voltam. Mikor rám került a sor, őszintén és hangosan imádkoztam, elmondtam problémámat az Úrnak, testvéreim jelenlétében újra és egyúttal felajánlottam lelki szenvedéseimet az Ő szándékára.

Ezután lelkiatyánk és a karizmatikus imacsoportunk vezetője kézrátétellel imádkoztak felettem, a végén nyelvimával is. Abban a percben nem éreztem semmi különöset, de ezen nem csodálkoztam, mert ez más alkalommal is így történt, hogy csak később jelentkezett a hatása.

Mikor azonban nemsokára elindultam hazafelé, felfigyeltem arra, hogy milyen könnyű és felszabadult a szívem és a korábbi rossz közérzet, mintha teljesen elmúlt volna. Az est sötétsége, a vakító neonfények, a közlekedés zaja, amelyek eddig csak fokozták levertségemet és úgy fogtak körül, mint egy jégverem, most egyáltalán nem zavart. Belülről át voltam melegedve és az Úr Jézust közel éreztem magamhoz. Nem voltam egyedül.

Másnap ez még azzal folytatódott, hogy az utolsó nagyböjti szentbeszéd olyan volt, mintha egyenesen nekem szólna és választ adott a még megmaradt egykét problémára. Ezen az estén (a beszéd után) kimondottan boldogan mentem haza. Szégyelltem magam, hogy eddig is nem tudtam örülni a megpróbáltatásoknak és hogy annyit nyöszörögtem magamban. Átéreztem és nemcsak az eszemmel értettem, hogy szükség van a mi áldozatvállalásunkra is, hogy készséges eszközök lehessünk urunk kezében és használni tudjon minket üdvözítő tervei megvalósításában.

Átéreztem, hogy milyen nagyszerű igazság az, amit mi a „szentek egyességének" vallunk. Hálás voltam, hogy imádkoztak értem és hogy imádkozhatunk egymásért és halottainkért és halottaink is érettünk, hogy a még itt a földön eltöltendő időt nagyon jól használhassuk fel a végső cél érdekében.

Egyúttal mélységes sajnálatot éreztem mindazok iránt, akik még nem jutottak el odáig, hogy az Úr vigasztalásában részesülhetnének, hiszen földi ember Isten nélkül nem vigasztalhat, mert tehetetlen. Erre egyedül Krisztusnak van joga és hatalma, hogy azt mondja: „Ne sírj!" (Lk 7,14). Egyedül Ő a szabadító, akinek elegendő hatalma és szeretete van, hogy átvezessen minket a halálon is.

Budapest, 1989.

Valéria

Katona István:

A Szentlélek kiáradása Debrecenben

Nemrég a következő párbeszédre lettem figyelmes templomunk sekrestyéjében: „Képzelje, nálunk a gyerekek az angyalok nyelvén imádkoznak.... és a felnőttek olyan nagy örömet éltek át pünkösdkor, hogy azt alig lehet kifejezni." Két idősebb asszony beszélgetett a sekrestyéssel, aki csodálkozva és kicsit érthetetlenül nézett rájuk. Kérdésemre elmondták, hogy Debrecenből jöttek és hogy az idei év pünkösdjét csodálatos megtapasztalások kísérték.

Nemsokára levelet írtam András atyának, akitől a következő választ kaptam:

„Már a második pünkösd ünnepét töltöm itt Debrecenben. A tavalyi pünkösd ünnepén főleg a felnőtteket töltötte el a pünkösdi tűz és formálódtak át lélekben, de a gyermekek is átéltek dolgokat.

Amint az elmúlt évben, úgy most is kérték, hogy tartsunk három esti virrasztást pünkösd előtt a Szentlélek kiáradásáért. A gyermekeket komoly életgyónásra készítettem fel, hogy alkalmasak legyenek a kegyelmek befogadására... így tiszta lélekkel imádkoztak.

A vigíliai szentmise után megkezdtük a kihelyezett Oltáriszentség előtt és a Szűzanya hatalmas főoltárszobra előtt leborulva az imát és az éneket. A gyermekek kérték a Szűzanyát, hogy amint akkor, első pünkösd napján, az apostolokkal együtt imádkozott, úgy most is imádkozzon velünk, hogy ide is eljöjjön a Szentlélek. Ezután az oltár előtt leboruló híveim felett imádkoztam, majd az oltár egyik oldalán összegyűlt gyermekek felett kezdtem meg egyenként az imát. Mindjárt az elsőnél jelentkezett a kegyelem. Szép, tiszta csengő hangon megjött ajkán a nyelvek imája, amit később ő és társai az angyalok nyelvének neveztek el. Majd sorra került a többi gyermek felett az imádkozás... az újabb kegyelmeket elnyerők bekapcsolódtak az imádkozásba.

Boldog öröm töltötte el őket, hogy imájukra társaik is megkapták, amit kértek. Azt az örömet és boldogságot látni kellett volna... valahogy így nézhettek ki az első pünkösdkor az apostolok... egymást átkarolva énekeltek, egyre lelkesebben, és még éjfél körül sem akartak hazamenni, kérésem ellenére. Énekelve vonultak ki a templomból a parkban levő lourdesi barlanghoz, hogy megköszönjék a Szűzanyának, amit kieszközölt számukra.

Az egyik gyermek elkezdett sírni, hogy ő is annyira szerette volna, ha kap ajándékot, de nem kapott. Akkor a gyermekek körülvették és imádkoztak érte, és néhány perc múlva már ő is örömkönnyeket sírva borult a vállamra, mondván: „Atya, én is megkaptam, nagyon boldog vagyok."

Pünkösd vasárnap szinte izzottak a gyermekek. Este folytatódott az ima. Már tizenkét gyermek imádkozott nyelveken és kapták a többi ajándékokat is. A hívek, akik tanúi voltak a pünkösdi eseményeknek, kérték a gyermekeket, hogy imádkozzanak felettük. Ekkor a prófétálás adománya is jelentkezett a gyermekeknél, a felnőttek nem kis megdöbbenésére. De minden esetben elismerték, hogy az igazat mondták.

A felnőttek közül többen kaptak imájukra különleges kegyelmeket. Megtartottuk pünkösd másnapját, sőt nyolcadát, mindennap jelentkezett a kegyelem. Megtartottuk a tanév végén az ünnepélyes hálaadó szentmisét. Akkor Pestről is érkeztek zarándokok, akik kérték, hogy imádkozzanak felettük a gyermekek. Jómagam is kértem többször az imájukat.

Amikor a vigília után lefeküdtem, nem jött álom a szememre, szüntelenül imádkoznom kellett. Majd szólt a telefon és az egyik szülő arról számolt be, hogy tizennyolc éves fia szintén nem tud elaludni, csak imádkozik és azt mondogatja, hogy ő mindenkit nagyon szeret. Ezt a szeretetet kérte a Szentlélektől.

Azóta is imádkoznak egymás felett, ha úgy érzik, hogy támadja őket a gonosz lélek, kérik az Úr segítségét.

Röviden, 41 évi papságom alatt ilyen látványos, nagy kegyelmi áradásnak még nem voltam tanúja. Meg vagyok győződve, hogy a „Nagy Idők" előtt állunk, az Úr felkészíti az övéit."

Eddig tartott a rövid híradás, amely tanúságot tett az Úr szeretetéről és a Szentlélek működéséről. Egyben bizonyítja azt is, hogy a sokat kritizált plébániai keretek éppúgy alkalmasak a megújulás továbbvitelére, mint a kisközösségek. „A Lélek ott fúj, ahol akar!"...Ahol hit van és szeretet, ott alkalmassá válik az ember a Szentlélek működésének befogadására. Valóban eljöttek a „nagy idők": „Fiaitok és lányaitok jövendölni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok meg látomásokat látnak" (Joel 3,1). Dicsőség az Úrnak!

Katona István

Dr. Kovács Gábor:

Élő víz

Szomjas vagy-e?

Szomjazol-e italra, gyönyörre, sikerre, gazdagságra? Tudod-e, miért olyan kielégíthetetlen ez a szomjuság?

Szomjazol-e békességre, megnyugvásra, örömre, szeretetre? Vágyol-e megtalálni életed értelmét?

Igen, szomjas vagy lényed legmélyéből. Még akkor is, ha tagadod önmagad előtt. Szomjazol, és szomjúságodat semmi sem tudja kielégíteni, ami véges.

Valaki mégis ki tud elégíteni téged. Van Bibliád? Olvasd el a szamariai asszony történetét János evangéliumában (4,5-42). Mit mond Jézus? „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé" (Jn 4,14). Hogy mondhat ilyet? Miféle vizet kínál?

Élő víz ez: Isten Lelke (Jn 7,37-39). Jézus szava üzenet arról, hogy a valóság mélyén túlcsorduló szeretet van. Találkozás, közlés, egymásratalálás, ujjongó egymásba-olvadás. Az Isten: szeretet (1Jn 4,8). Ez a szeretet alkotott meg téged, és olyannak alkotott, hogy őt magát szomjazd. Tulajdon Lelkét ajánlja fel neked, hogy kielégítse szomjadat.

„Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked" – mondja Jézus a szamariai asszonynak (Jn 4,10). Nem vitatkozást kínál föl Istenről, hanem ajándékot: a Lelket, akiben Isten önmagát ajándékozza.

Ha ismernéd Isten ajándékát! Ha sejtenéd, mit jelent inni az élet vizéből! Hol próbáltad eddig oltani szomjadat? Tapasztaltad már, hogy a pénz nem boldogít? Hogy a testi gyönyör mennyire kevés? Hogy ember nem képes az embert egészen megérteni és elfogadni? Hogy az alkotás öröme mennyi kudarccal és keserűséggel vegyül?

Nem kell minden poharat végigkóstolnod. Egyedül az Élő víz elégít ki. Amit Jézus a szamariai asszonynak mond, neked is mondja: Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked..." A szamariai asszony ismerkedik Jézussal: az ismeretlen zsidóból próféta, majd Messiás lesz. S amikor Jézus szájából elhangzik az **Én vagyok** (Jn 4,26), több hangzik el, mint amennyit az asszony felfoghat. Az **Én vagyok** Isten titokzatos szava önmagáról, mert Ő maga a lét. Az a szó ez Jézus ajkán, amitől hanyattesik az elfogatására kiküldött csapat (Jn 18,6). Az **Én vagyok** Jézus személyének legmélyebb titka.

Ki ez a zsidó? „Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen benneteket bölcselkedéssel és hamis tanítással, ami emberi hagyományon és világi elemeken alapszik, nem pedig Krisztuson. Mert benne lakik testi formában az istenség egész teljessége, s benne lettetek ennek a teljességnek részesei" (Kol 2,8-9). Aki igazán találkozott Jézussal, benne az Istenség teljességével találkozott.

Ez a találkozás a hit. Nem vakhit, hanem a szomjazó odafordulása ahhoz, aki megitatja. Nem emberi vélekedés, hanem a kielégült szomjúság bizonyossága. Nem elméleti levezetés, hanem személyek egymásra találása.

Jézus régóta keres téged. Szomjasan fordul feléd, mint Jákob kútjánál a szamariai nő felé. Hosszú utat tett érted, porosan, szomjasan, éhesen. Az istenség teljessége lakik benne, de „az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez" (Fil 2,6-7). Szeretettel jött és elutasítást kapott. Jóhírt hozott, közöny és gyűlölet volt a válasz. Nem adta föl, egyre nagyobb mélységbe hatolt. „Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig" (Fil 2,8). Elítélték, megkínozták, megölték. Utánunk jött, utánad és utánam. A kereszten haldokolva még egyszer elkiáltotta: „Szomjazom!" (Jn 19,28). Terád szomjazott és énrám.

Jézus halála legyőzte a halált: Jézus föltámadt és él. „Krisztus meghalt bűneinkért, az Írás szerint. Eltemették és harmadnap feltámadt, ismét az Írás szerint. Megjelent Péternek, majd a tizenkettőnek. Később egyszerre több mint ötszáz testvérnek jelent meg, ezek közül a legtöbben még élnek... Utánuk pedig, mint egy elvetéltnek, megjelent nekem is" – tanúskodik Pál, a megtért üldöző (1Kor 15,3-6. 8) Jézus Krisztus él és így szól tanítványaihoz: „Veletek vagyok minden nap" (Mt 28,20). A föltámadt Jézus ott van, ahol a benne hívők járnak.

Most itt van és fölajánlja neked az Élő vizet. „Eljött, hogy békét hirdessen nektek, a távol levőknek és békét a közel levőknek. Az Ő révén van mindkettőnknek szabad utunk az egy Lélekben az Atyához" (Ef 2,18).

Jézus a beteljesülés. Jézus a Szentlélek ajándékozója. Jézus a mindenség fehéren izzó középpontja. Jézus a történelem értelme. Jézus a személyes igazság. Jézus a te sorsod kulcsa.

Ha ismernéd Isten ajándékát! Ha tudnád, mennyire hamis volt az, amit kincsnek képzeltél és mekkora kincs mellett haladtál el közömbösen!

Valaki, aki megtalálta Jézust, így beszél a találkozásról: *„Hirtelen eltöltött a Szentlélek és fölfedeztem: Isten valóság. Nevettem és sírtam egyszerre, mert nemcsak azt tudtam, hogy Ő valóság, hanem azt is, hogy szeret minket. Szinte bolond ez a szeretet, annyira nem érdemeljük meg és Ő mégis bőven adja jóságát. Ezt a csodálatos felismerést, ezt az örömet tovább kívántam adni másoknak..."*

Ha ismernéd Isten ajándékát! Jézus szomjazik rád és ismeri a te szomjúságodat.

A szamariai asszony egyik férjétől a másikhoz sodródott, de szomjúsága nem csillapult. A bűn becsap és szomjasan hagy. Csak az Élő Víz elégít ki.

Jézus vár téged!

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék" (Jel 22,17).

Javaslat

Ismered Jézust? Hála érte! Nem hiszel benne? Akkor is közel van hozzád. Mindenképpen fontosabb Ő annál, mintsem hogy egyszerűen elintézettnek vehetnéd.

Javasoljuk, hogy fontold meg a következő négy bibliai idézetet, és kérdezd meg róluk Jézust magát. Ő hallani fog téged, és ha szívvel figyelsz, te is hallani fogod Őt. Találkozásról van szó, amit elkerülhetsz, ajándékról, amit visszautasíthatsz – de miért is hagynád ki a lehetőséget? Mind a négy témára akár egy hetet is szánhatsz.

Jézus az igazság

Szöveg: „Tamás azt mondta: – Uram, nem tudjuk, hova mégy, hát hogy ismerhetnénk az utat? – Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolta Jézus. – Senki sem juthat el az Atyához, csak általam"
(Jn 14,5-6).

Megfontolás: Jézus az igazság. Olcsó lelkesedés, rokonszenv és ellenszenv nem dönthet az igazságról. Az igazság az egyetlen, lealkudhatatlan. Nem tőlünk függ az igazság, hanem mi függünk az igazságtól. Ott kell keresned Jézust, ahol az igazságot komolyan veszik. Csak akkor találhatsz rá, ha valóban az igazságot keresed.

Indítás a párbeszédhez: Jézus, én az igazságot akarom. Te igazságnak nevezed magad, az egyetlen útnak Istenhez. Hadd szabaduljak meg minden elfogultságtól és öncsalástól. Igazság, téged akarlak!

Az éltető Lélek

Szöveg: „A Lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit. Hozzátok intézett szavaim lélek és élet"
(Jn 6,63).

Megfontolás: Lehet, hogy találkoztál már a kereszténységgel, de lélektelen formában. Nem vonzott, nem volt benne élet. Lehet, hogy magad is törekedtél keresztény életet élni, de nem sikerült. A lélek hiányzott. Vagy már keresztény életet élsz, s akkor biztosan még többre vágyol. Több életre, több lélekre. A lélek, amely éltet, az Isten Lelke maga. Nélküle sivatag minden. Ő az Élő Víz, amely mindent életre kelt. És Jézus megígérte az élet vizét: hiteddel befogadhatod.

Indítás a párbeszédhez: Jézus, én élni akarok. Életre szomjazom, nem üres formákra, nem halott elméletre. Te leket ígérsz és életet. Ad nekem Lelked élő vizét, hogy kielégüljön csillapíthatatlan szomjúságom. Távolítsd el hitem akadályait. Be akarom fogadni az Élő Vizet. Készítsd elő szívemet!

Jézus egészen akar téged

Szöveg: „A mennyek országa hasonlít a szántóföldben elrejtett kincshez. Amikor egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt és megvette a szántóföldet"
(Mt 13,44).

Megfontolás: A mennyek országa Isten uralkodását jelenti, Isten életadó működését benned és bennem. Nem távoli, hanem itt van, föl van ajánlva nekünk. Azonos a Lélekkel, aki által Isten bennünk működik. Hittel befogadhatjuk. Ingyen kapjuk, mégis sokba kerül. Kincset találtunk! Mindenünket oda kell adnunk, hogy a mienk legyen. Isten boldog teljesség. Jézus ezt a teljességet ajánlja föl neked. Nem alkudozhatsz: egész önmagadat odaadva tudod csak birtokodba venni.

Indítás a párbeszédhez: Jézus Krisztus, ha sokat követelsz tőlem, akkor komoly dologról van szó. Nem akarom olcsón megúszni. Tégy képessé arra, hogy mindenemet odaadjam, mert magamtól képtelen vagyok rá. Változtasd meg gondolkodásomat, beszédemet, viselkedésemet, életvitelemet. Szomjazom az új életet, amit fölajánlottál. Hiszem, hogy boldog teljességet kínálsz nekem és nem akarom elveszíteni. Szabadíts föl hitre, az odaadásra!

Jézus a közösségben

Szöveg: „Abból a városból sokan hittek benne a szamariaiak közül, az asszony szavára, aki tanúsította: – Mindent elsorolt, amit csak tettem. – Amikor a szamariaiak odaértek hozzá, kérték, hogy maradjon náluk. Két napig ott is maradt. S az ő szavát hallva még többen hittek benne. Meg is mondták az asszonynak: – Most már nem a te szavadra hiszünk, mert magunk is hallottuk és most már tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője" (Jn 4,39-42).

Megfontolás: A szamariai asszony hite még csak születőben van, de nem tartja meg magának. Az ember közösségi lény. Ha zárkózottan fontolgatod Jézus hívását, és nem beszélsz róla senkivel, önmagad foglya maradsz. Jézus rajtad keresztül a többieket is szólítja. Az ajándék ajándékozást, az odaadás továbbadást szül. Ha továbbadod Jézus hívását, könnyebb lesz rátalálnod az igazságra.

Indítás a párbeszédhez: Előtted nem kell titkolóznom, Jézus Krisztus.Sokminden zavarba ejt veled kapcsolatban. Félek a többiek véleményétől. Félek a gúnytól és értetlenségtől. Mégis, a benned való hit csak így terjedhetett el kezdetben is: félelmet, szégyenkezést leküzdve, gúnynak, értetlenségnek ellenállva. Lelkedet kérem, Lelked erejét, hogy beszélni tudjak rólad! A szomjazókért, akik szomjúságát talán rajtam keresztül akarod kielégíteni, fakaszd föl bennem az élő víz bőséges forrását!

Dr. Kovács Gábor

A SZENTLÉLEK NÉLKÜL:
távoli az Isten,
Krisztus a múlté,
az evangélium – holt betű,
az egyház – csupán szervezet,
a tekintély – uralkodás,
a misszió – propaganda,
az istentisztelet – emlékek fölidézése,
a keresztény erkölcs – rabszolgamorál,
A SZENTLÉLEK ÁLTAL:
a kozmosz – fölemelkedik,
megszületik az Ország,
a föltámadt Krisztus itt van,
az evangélium – életerő,
az egyház – közösség a Szentháromságban,
a tekintély – szabadító szolgálat,
a misszió – új pünkösd,
a liturgia – emlék és elővételezés,
az emberi cselekvés megistenül.

Lattaquié Ignatiosz után

Lapunk terjesztése a Szent Gellért Egyházi Kiadónál, valamint szerkesztőségünkben történik. Némely helyeken templomi árusoknál, egyházi könyvterjesztőknél és ifjúsági találkozókon is kapható.

Évi előfizetést egyelőre nem fogadunk el, aki meg akarja rendelni, az alábbi címre írjon:

Katona István
1053. Budapest
Károlyi M. u. 2.

Észrevételeket, beszámolókat, tanúságtételeket és cikkeket is a fenti címre kérjük.

Tanácsot vagy információt kérő levelekre a beérkezés sorrendjében válaszolunk.

Az olvasó köszöntése

P. Zovko: Mindennek megvan az ideje

Dr. Kovács Gábor: A karizmatikus megújulás rövid bemutatása

P. Rainer Koltermann S. J.: Amint én szerettelek titeket

Steve Clark: A keresztény beavatás

Ács Magdolna: Égi Anyánk

H. Valéria: Tanúságtétel lelki gyógyulásomról

Katona István: A Szentlélek kiáradása Debrecenben

Dr. Kovács Gábor: Élő víz

A Szentlélek nélkül...

A szerkesztőség címe: 1053. Budapest, Károlyi M. u. 2.
Felelős szerkesztő: Katona István
Eng. sz.: B/El/28/1989.
ISSN. : 0865 – 2805
A kiadásban közreműködött a Szent Gellért Egyházi Kiadó